

на свободни хора, а другата ще бжде оставена въ робство, мъжки и отчаяние.

Едно толкова наскърбително зрѣлище ще бжде противно на началата на правосъдието и човѣщината, за това ний молимъ Ваше Величество, щото да се припознаятъ правата на всичкитѣ българи равно. (Слѣдватъ подписитѣ).

Въ Берлински ареопагъ, гдѣ духътъ на Мефистофеля обитаваше, въ лицето на князь Бисмарка, прозванъ „желѣзния Канилеръ“, аплодиранъ отъ венгерския велможа Андраши, скрои се Берлинска България. Подъ тежестъта на тая напасть българскиятъ народъ негодуваше:

И вѣрвахме ний . . . и тая вѣра
Тѣй непоколебима бѣше въ насъ!
„Народъ нещастенъ, робъ прѣзрѣнъ до вчера,
Възкрѣсналъ и свободенъ! . . .“ О, тогасъ
Ний казвахме съ вѣра силна, гореща,
Че тая вѣстъ всждѣ съ възторгъ се срѣща
Като ново тържество на волността,
И въ тазъ си вѣра всѣкое съмнѣние
Ний бихме счели черно прѣстѣпление
Прѣдъ насъ, прѣдъ Бога, прѣдъ свѣта!

Но кой въ съмнѣние би поклатилъ глава
Въ тържественитѣ тѣзъ велики дни?
И смѣлъ и дерзъкъ би казалъ тогава:
„За нази нови готвятъ се злини,
Европа се яри и негодува,
За туй, че мъченикътъ-робъ празнува
Пилѣньето на свойтъ желѣза;
Надъ насъ се грозно бурята събира
И злобата си ржцѣтъ простира
Да окове пакъ наш'та свобода?“